ΕΤΟΣ Β. ΑΘΗΝΑΙ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ—29 ΜΑΡΤΙΟΥ 1875 ΑΡΙΘ. 96

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
ἐτησία δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ἀπὸ τῆς 19 Μαρτίου, καθ' ἣν τὸ συνταγματικὸν πολίτευμα κατεδικάσθη εἰς θάνατον, αἱ δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐλευθερίαι ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχωσι πλέον, ἡ φωνὴ τῆς Πατρίδος ἀντηχοῦσα ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν καλεῖ πάντα ἕλληνα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης πᾶσα ἐλπὶς ἐξέλιπε, πᾶς δεσμὸς διερρήχθη, πλῆρες δ' ἐπῆλθε διαζύγιον· ὁ δὲ ἐνδοιασμὸς καὶ ἡ ἀπραξία, ἡ κουφότης καὶ ἡ ἀδιαφορία εἶνε ἐφεξῆς ἐσχάτη προδοσία.

Ὁπότε αἱ ἐλευθεριαι τοῦ ἑλλην. ἔθνους, αἵτινες ἀνεβλάστησαν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Πατρίδος, ἐπὶ τῶν τάφων τῶν πατέρων, ποτισθεῖσαι καὶ ἀναζωογονηθεῖσαι ἐν τῷ αἵματι αὐτῶν, καταδικάζονται εἰς θάνατον, ἡ δὲ Πατρὶς παραδίδεται εἰς τὰς ἁλύσεις, τίς ἀληθὴς ἕλλην θέλει πλέον κωφεύσει εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς; τίς θέλει ἐγκαταλείψει ἀπροστάτευτον τὴν ἱερὰν τῶν πατέρων παρακαταθήκην, ἣν ἐξηγόρασαν διὰ τῆς ζωῆς των καὶ ἥτις εἶνε ἡ μόνη ἐγγύησις τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους;

Ἐπῆλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, καθ' ὃν πρέπει νὰ τεθῇ ἅπαξ διὰ παντὸς φραγμὸς εἰς τὰ δεινοπαθήματα τῆς ταλαίνης Πατρίδος· ἐπῆλθεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν πᾶς ἕλλην πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον ἱερὸν αὐτοῦ καθῆκον. Πᾶσα παρερχομένη στιγμὴ νέας τῆς Πατρίδος ἀνοίγει πληγὰς καὶ ἀμαυρότερον παρασκευάζει τὸ μέλλον αὐτῆς. Τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον καθῆκον, ἡ προάσπισις τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ ἔθνους οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης ἐπιδέχονται ἀναβολῆς· πᾶσα δ' ἀναβολή, προϊὸν δειλίας καὶ ἀνανδρίας, εἶνε ἀσύγγνωστος καὶ ἀναξία εἰς ἐλεύθερον ἔθνος.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐλεύθερόν τι ἔθνος στερηθῇ τῆς ἐλευθερίας του, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης παύει ἠθικῶς ὑπάρχον· τὸ νῆμα τοῦ μέλλοντός του κόπτεται, αἱ δὲ σελίδες τῆς ἐνδόξου ἱστορίας του ἀμαυροῦνται. Ἡ περαιτέρω ζωή του εἶνε μηχανική, εἶνε κτηνώδης. Ἡ ζωή του, ἡ τιμή του καὶ ἡ περιουσία του, ἐξήρτηνται ἐκ τῆς θελήσεως ἑνὸς ἢ ὀλίγων· ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπόλλυσι τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἰδιότητα καὶ καθίσταται κτῆνος, διαφέρων αὐτοῦ μόνον κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὸν λόγον. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀληθῶς τοιοῦτος, ὅταν φυλάττῃ ἐν ἑαυτῷ ἀκεραίαν καὶ ἄθικτον τὴν θεόσδοτον ἐλευθερίαν του· δι' αὐτῆς δὲ καθίσταται ἀπόλυτος κύριος ἑαυτοῦ καὶ τῆς περιουσίας του, ὡς καὶ τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας μετὰ τῶν ὁμοίων του.

Τὸ Ἕλλην. ἔθνος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ ἐβίωσε καὶ ἐδοξάσθη· ὅτε δὲ ἀπώλεσεν αὐτήν, ἐμαράνθη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ζυγοῦ καὶ ἀπέθανε. Πότε ἄλλοτε ἡ Ἑλλὰς ἐδοξάσθη καὶ ἐλαμπρύνθη; πότε ἐξέπληξε τὸν κόσμον μὲ τὰ φῶτά της, τὰς τέχνας της καὶ τὸν πολυτισμόν της καὶ ἐγένετο τὸ ἄσυλον αὐτοῦ ἢ ὅτε αὐτοδιοικεῖτο; Πότε δὲ ἐταπεινώθη καὶ ἐξηφανίσθη ἢ ὅτε ἐξαναγκασθεῖσα ὑπέκυψεν εἰς τὴν αὐθαίρετον ἐξουσίαν ἑνὸς ἢ ὀλίγων τυράννων;

Ἔθνος λοιπὸν, ὅπερ οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ κεχωρισμένον τῆς ἐλευθερίας του· ἔθνος, ὅπερ ἐπλημμύρησε τὴν γῆν μὲ τὸ αἷμά του πρὸς ἀνάκτησιν αὐτῆς, πῶς ἤδη εἶνε δυνατὸν νὰ στερηθῇ αὐτῆς καὶ νὰ ἐπανέλθῃ

ΚΗΠΟΣ

ΤΩΡΑ ΕΞΥΠΝΗΣΑΝ.

Τώρα ἄνοιξαν τὰ 'μάτια καὶ μικροί τε καὶ μεγάλοι,
Τώρα ὅτε ἡ δουλεία ἐν Ἑλλάδ' ἐστερεώθη,
Κι' ἡ θεὰ Ἐλευθερία εἰς σταυρὸν ἐπαραδόθη,
Τώρα σήκωσαν κεφάλι...
Πρίν;. ὦ πρὶν ἀναισθητοῦσαν πάντες σὰν μικρὰ παιδιὰ,
Κι' ἄφιναν φωτιὰ νὰ καίῃ τῆς Πατρίδος τὴν καρδιά!..

Τώρα, τώρα λοιπὸν ὅλοι σηκωθῆκαν 'ς τὸ ποδάρι,
Καὶ φωνάζουν στεντορείως: Ἡ Πατρίς μας κινδυνεύει!
Ἡ Πατρίς μας ἀποθνήσκει!.. ἡ δουλεία θριαμβεύει!..
Μπαγιονέτα πᾶς πατριώτης εἰς τὰς χεῖράς του ἂς πάρῃ,
Κι' ἂς κτυπήσῃ εἰς τὰ στήθη τοὺς ἐργάτας τῆς δουλείας!
Τοὺς ἀτίμους δολοφόνους τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας!..

Τώρα, τώρα ἐγερθῶμεν καὶ κτυπήσωμεν ἐκείνους,
Τώρα ὅτε ἡ τιμή μας 'ς τοὺς αἰσχροὺς αὐτοὺς ἀνήκει,
Τώρα ὅτε τὴν ζωήν μας καὶ τὸ πᾶν διέπουν λύκοι,
Ἂς ῥιφθῶμεν εἰς κινδύνους!.
Πρίν;. ὦ πρὶν, ὅτε ὁ ὄφις τῆς Πατρίδος τὴν καρδιὰ
Περιέζωνεν, οἱ πάντες ἀμερίμνουν ὡς παιδιά!..

Τώρα, τώρα ἦλ' ἡ ὥρα, καθ' ἣν πρέπει νὰ δειχθῶμεν
Ἄξιοι υἱοὶ Ἑλλήνων καὶ ἐφάμιλλοι ἐκείνων,
Τώρα πλέον ἂς ῥιφθῶμεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων,
Ἢ ἐλεύθεροι νὰ ζῶμεν, ἢ οἱ πάντες ἂς ταφῶμεν!.
Σηκωθῆτε... Μπαγιονέτα πᾶς γενναῖος πατριώτης
Εἰς τὰς χεῖράς του ἂς πάρῃ.. ναί, ἂς πέσῃ πᾶς προδότης!..

Οὕτω λέγομεν οἱ πάντες, πλὴν οὐδεὶς μας δὲν κινεῖται,
Ἀλλ' εἰς ἀπειλὰς καὶ λόγους ἀμυνόμεθα νῦν μόνον,
Κι' ἀνεχόμεθα τὴν σπεῖραν τῶν ἀχρείων δολοφόνων,
Νὰ πιέζ' ἀκόμ' ἐκείνην, ἣν μᾶς γέννησε!.. Πολῖται!
Ἂν ἀφήσωμεν τὸν ὄφιν τῆς δουλείας, τὴν καρδίαν
Τῆς Πατρίδος νὰ σπαράσσῃ, κύπτομεν εἰς τὴν δουλείαν...

εἰς τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ τοῦ θανάτου; Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ παραδώσῃ τὴν ζωήν του, τὴν τιμήν του καὶ τὴν περιουσίαν του, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον του, εἰς τὴν αὐθαίρετον θέλησιν ἑνὸς ἢ ὀλίγων, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Βαλαωρίτη καὶ Γρίβα; Ἕλλην, ὅστις ἤθελε κύψει τὸν αὐχένα ἐνώπιον τοιούτων διεφθαρμένων ἀπολυτοφρόνων, εἶνε ἀνάξιος νὰ ὀνομάζηται ἕλλην· εἶνε δοῦλος εὐτελὴς καὶ τῆς κοινωνίας ἐξουθένημα!

Ἂς σκεφθῶμεν λοιπὸν τάχιστα· ἂς συσφιχθῶμεν καὶ ἂς συνδεθῶμεν μὲ τὸν ἱερὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος δεσμόν· ἂς προσηλώσωμεν τὰ ὦτα ἡμῶν εἰς τὴν γοερὰν τῆς Πατρίδος φωνήν, καὶ ἂς σπεύσωμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν μετὰ πάσης θυσίας τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον ἱερὸν καθῆκον. Ἂς συλλογισθῶμεν, ὅτι ἡ γῆ, ἐφ' ἧς πατῶμεν, εἶνε ζημωμένη μὲ τὸ αἷμα ἐκείνων, οἵτινες ἔπαφησαν ἐν αὐτῇ ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας. Ἂς συλλογισθῶμεν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἄνευ ἐλευθερίας ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ, καὶ ἂς ἀμυνθῶμεν ὑπὲρ αὐτῆς μέχρι θανάτου. Ὁ Ἕλλην ἤρξατο νὰ ποτίζῃ μὲ τὸ αἷμα αὐτοῦ τὴν δυῶσαν γῆν τοῦ Περικλέους, ἡ δὲ Πατρὶς νὰ θύῃ ἐκ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς τέκνων ὑπὲρ τῆς σφαγιαζομένης ἐλευθερίας εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῆς βωμόν. Ὁ πίπτων εἶνε ἀληθὴς Ἕλλην, τιμᾷ καὶ δοξάζει ἑαυτὸν καὶ τὴν Πατρίδα του· εἰς δὲ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς παρέχει τρανὸν δεῖγμα, ὅτι εἶνε κατευθεῖαν ἀπόγονος τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἡρώων, τῶν πεσόντων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος.

Οἱ τρεῖς κορυφαῖοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀρχηγοὶ συνελθόντες καὶ συσκεφθέντες περὶ τῶν ἐνεστώτων κινδύνων, ἀπεφάσισαν καὶ συνέταξαν τὴν ἑξῆς ἀνυπόγραφον πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν δήλωσιν:

«Ἡ ἀνάγκη τῆς ἑνώσεως τῶν πολιτικῶν κομμάτων πρὸς κοινὴν σύμπραξιν ἐπεβλήθη εἰς αὐτὰ ὑπὸ τῶν κοινῶν κινδύνων καὶ ἐκτάκτων ἐθνικῶν συμφορῶν, τὰς ὁποίας ὑφιστάμεθα, καὶ ὑπὸ τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν ὑβριζομένην πατρίδα, ὅπερ ὑπεχρέου νὰ συνεργασθῶσι πρὸς καταστολὴν αὐτῶν καὶ ματαίωσιν. Διὰ τοῦτο τὴν ἕνωσιν αὐτῶν ὑπηγόρευσαν εὐθὺς ἀμέσως τὰ τελευταῖα γεγονότα, δι' ὧν ἀπροκάλυπτοι πλέον προῆλθον εἰς τὸ μέσον οἱ ἀνέκαθεν σκοποὶ τῶν κυβερνώντων, καὶ ἅπερ χαρακτηρίζει ἀκατάσχετος τάσις πρὸς τὴν ἀνομίαν καὶ καταφρόνησιν τοῦ τόπου καὶ συστηματικῶς ὠργανισμένη ἐνέργεια πρὸς ματαίωσιν καὶ ἀνατροπὴν τῶν κειμένων ἐλευθέρων θεσμῶν, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν τύπων αὐτῶν, μετὰ θρασύτητος ἅμα καὶ ἀνυποκρίτου γλεύης καὶ εἰρωνείας. Ὅθεν ἡ ἕνωσις ἐπῆλθε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα εἴτε ἀξ ἰδιαιτέρων πολιτικῶν συμφερόντων καὶ τῆς προσωπικῆς φιλοτιμίας τῶν πολιτευμένων, εἴτε ἐκ διαφωνίας ὡς πρὸς τὰ ἀπαιτούμενα καὶ ἤδη καὶ ἐν τῷ μέλλοντι μέτρα πρὸς λύτρωσιν τοῦ τόπου ἀπὸ τῶν ἐνσκηψάντων δεινῶν, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ὑβριζομένης ἐθνικῆς ὑπολήψεως καὶ φιλοτιμίας, καὶ πρὸς ἑδραίωσιν πολιτικῆς καταζάσεως συμφώνου πρὸς τοὺς κειμένους συντάγματικοὺς θεσμοὺς καὶ τοὺς προδευτικοὺς σκοποὺς τοῦ ἐλευθέρου πολιτικοῦ βίου Ἡ ἕνωσις αὕτη ἔπρεπεν ἀναποφεύκτως νὰ ὑπάρξῃ εὐρυτάτη, διά τε τὴν εὐρύτητα τοῦ σκοποῦ, ὅσις ἀπαιτεῖ σταθερὰν καὶ παρατεταμένην τῶν κομμάτων σύμπραξιν, καὶ τὴν ἐπέκτασιν αὐτῆς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὧν οἱ πρωτεύοντες ἤθελαν πράξει δεινὴν πρὸς τὴν πατρίδα των ἀδικίαν, ἐὰν τὰς ἐπιτοπίους ἔριδας ἔθετον ὑπεράνω τῆς ἀνάγκης τῶν σημερινῶν πσριστάσεων, ἤτοι τὸ προσωπικὸν συμφέρον ὑπεράνω τοῦ κοιοοῦ καὶ ἐθνικοῦ· ἐνῷ προθυμότεροι ὑπάρξωσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ ὁμοφροσύνης, τόσῳ εὐρύτερον στάδιον θέλουσι παρασκευάσει τῇ ἑαυτῶν φιλοτιμίᾳ, τὴν κοινὴν ἀναγνώρισιν ὅτι πολιτεύονται ἐν φιλοπατρίᾳ καὶ εἶναι ἄξιοι τῆς ὑπεροχῆς ἣν ἐχορήγησεν αὐτοῖς ὁ τόπος. Ἡ καθ' ὅλα ταῦτα εὐρύτης τῆς ἑνώσεως σκοπεῖ οὐ μόνον νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τῶν νόμον ἰσχύος, τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργείαν τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κράτους, καὶ τὴν δραστηρίαν ἀνάπτυξιν τοῦ σκοποῦ τῶν κειμένων ἐλευθέρων θεσμῶν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ συστήματος, ἀλλὰ καὶ ν' ἀσφαλίσῃ μὲν τὸν τόπον δι' ἐπαρκῶν μέτρων κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν αὐτῶν ἢ παραπλησίων συμφορῶν, νὰ ἐνισχύσῃ δὲ τὴν εὐγενῆ ἅμιλλαν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐθνικῆς προόδου. Τὸ ἔργον τῆς κοινῆς συμπράξεως σὶς ἐκτάκτους περιστάσεις βάσιν ἔχει τὴν φιλοπατρίαν, ἥτις πάντοτε διέκρινε πάσας τὰς τάξεις τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ ἀκαταμάχητος αὐτῆς δύναμις θέλει διαλύσει, ἔνευ σάλου καὶ ἐκτάκτων μέτρων, τὰ σχέδια τῆς αὐθάδους συμμορίας, ἣν ἐθράσυνεν ἡ πλάνη ὅτι τὸ ἔθνος στερεῖται φιλοτιμίας καὶ παντὸς αἰσθήματος ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ τιμῆς.

Οἱ δημοσιογράφοι τῶν ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, πλὴν ὀλίγων μισθάρνων τῆς Κυβερνήσεως ὀργάνων, διετύπωσαν διαμαρτύρησιν κατὰ τῶν ἐκνόμων καὶ ἀντισυνταγματικῶν τῶν 82 στηλιτῶν, προεξαρχούσης τῆς Κυβερνήσεως, πράξεων, ἣν ἀπευθύνουσι πρὸς τὸν ἕλλην. λαὸν καὶ τὴν ὁποίαν πληρέστατα ἀποδεχόμεθα· ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς:

«Οἱ κυβερνῶντες σήμερον ὑπερέβησαν πᾶν ὅριον θρασύτητος, μετὰ δὲ τὰ τελευταῖα συμβεβηκότα ἀπὸ τῆς 19 Μαρτίου οὐ μόνον ἡ οὐσία τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν, ἣν πρὸ καιροῦ ἐφρόντισαν νὰ μηδενίσωσι δὲν ὑφίσταται πλέον, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἐξωτερικοὶ τύποι αὐτῶν. Ὅθεν ἡ πατρὶς ἡμῶν νῦν διατελεῖ ἄνευ τῶν ἐλευθεριῶν, τὰς ὁποίας διὰ μεγίστων ἀγώνων καὶ θυσιῶν ἀνιδρύσαμεν, ἄνευ δὲ καὶ τῶν νόμων, διότι τοὺς κειμένους ἀντικατέστησεν ἡ θέλησις τῶν κυβερνώντων, θέλησις αὐθαίρετος καὶ ὑβριστική, αὕτη νομοθετοῦσα, φορολογοῦσα καὶ διαθέτουσα τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους. Αἱ ἀσχημίαι, ὧν παριστάμεθα ἀπό τινος μάρτυρες, δὲν εἶνε συνήθεις παρεκτροπαὶ κομμάτων, ἀλλ' ἡ ἐκμηδένισις καὶ ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν καθεστώτων νόμων καὶ τῆς ἐθνικῆς θελήσεως ὑπὸ συστήματος, ὅπερ ἤδη ἔφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῶν σχεδίων αὐτοῦ. Οὐδὲν βῆμα ὑπελείφθη τῇ ἐξουσίᾳ, ὅπωσσυντελέσῃ τὸ ἔργον τῆς καταλύσεως τῶν καθεστώντων, τὸ δὲ ἔκνομον παρὸν διετήρησε μέχρι τοῦδε ἡ ἤδη ἐκλείπουσα τοῦ λαοῦ μακροθυμία.

Αἱ τῆς πρωτευούσης ὑπογεγραμμέναι ἐφημερίδες, ἀντιπροσωπεύουσαι τὸν τύπον, ἐξαιρέσει τινῶν ὀργάνων τῆς κυβερνήσεως, συναισθανόμεναι τὴν γενομένην ὕβριν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ὑπουργείου καταπατήσεως τοῦ Συντάγματος μετὰ τὴν 19ην μαρτίου, βλέπουσαι δὲ ἰσχύουσαν πλέον τὴν βίαν, τολμῶσαν ἔτι τὴν παρανομιαν καί προκαλοῦσαν οὕτω τὴν ἐνεργείᾳ ἀντίστασιν, πιστεύουσιν, ὅτι ἐξασκοῦσιν ἀναμφισβήτητον καθῆκον, κηρύττουσαι ὁμοφώνως ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἀναξίαν ἐλευθέρου καὶ φιλοτίμου λαοῦ τὴν κατάστασιν τῆς πατρίδος, παράνομον τὴν σφετερισθεῖσαν τὰ δικαιώματα τοῦ ἔθνους κυβέρνησιν, ἔκνομον τὴν νομοθετοῦσαν συνάθροισιν μετὰ τὴν 19ην Μαρτίου καὶ ἄκυρον πᾶσαν ἀπόφασιν αὐτῆς, συνένοχον ἐγκλήματος ἐσχάτης προδοσίας πάντα συμμεριζόμενον τὴν ἀντισυνταγματικὴν τυραννίαν τῆς σήμερον, καὶ διαμαρτυρόμεναι ἐνώπιον ὅλων, προλαμβάνουν νὰ κηρύξωσιν ἅμα, ὅτι ἀπὸ τοῦδε μόνος ὁ πατριωτισμὸς τῶν ἑλλήνων, δι' ὧν μέσων ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τῶν συνταγμτικῶν του δικαιωμάτων δύναται, πρέπειν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς βίας τιμωρὸς τῶν καταστρεφέωντοῦ Συντάγματος, εἰς ὅ πάντες ὡμόσαμεν πίστιν

Τὸ πρῶτον τοῦτο νόμιμον βῆμα ποιεῖται ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς κοινῆς γνώμης τῶν Ἀθηνῶν ἐνισχύουσα ταύτην καὶ ἀρωγὸν δυνατωτέραν ἐπικαλουμένη, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ κίνδυνος τῆς πατρίδος διὰ τῆς προδοσίας ἤθελεν ἐξακολουθῆ.

«Αἰὼν», «Ἀριστοφάνης», «Αὐγή», «Ἀλήθεια», «Βουλή», «Ἐθν. Πνεῦμα», «Ἐθνοφύλαξ» «Ἐφημ. τῶν Συζητήσεων», «Ἐφημερὶς», «Ἕσπερος», «Ἐθν. Γνώμη», «Ἑλλ. Λαός», «Ἑλλεκτική», «Κρήτη», «Νεολόγος Ἀθηνῶν», «Παλιγγενεσία», «Ποσειδὼν», «Πολίτης», «Στοὰ», «Συνταγματική».

Ὅτε ὁ ἡμέτερος ἡγεμὼν ἐπάτησε τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου προεκήρυξε τὰ ἑξῆς:

«Οὐ μόνον θέλω σεβασθῆ καὶ τηρήσει εὐσυνειδήτως τοὺς νόμους ὑμῶν, καὶ πρὸ πάντων τὸ ΣΥΝΤΑΓΜΑ, τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ πολιτεύματος, ἀλλὰ θέλω σεβασθῆ καὶ θέλω ἀσκηθῆ, ὅπως ἀγαπῶ τοὺς θεσμοὺς ὑμῶν, τὰ ἤθη σας, τὴν γλῶσαν ὑμῶν, πᾶν ὅ,τι ὑμεῖς λατρεύετε ὡς ἤδη ἀγαπῶ ὑμᾶς αὐτούς.»

«... Ὁ Παντοδύναμος, ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ἀναδεικνύμενος, χειραγωγήσαί με ἐν ταῖς προσπαθείαις μου. Εἴθε δὲ μηδέποτε ἐπιτρέψῃ ὅπως λησμονήσω τὰς πανδήμους ὑποσχέσεις, ἃς σήμερον ἔδωκα ὑμῖν.»

Κατόπιν δὲ ὅτε ἐν τῇ ἐθνικῇ συνελεύσει παρέστη ὤμοσε τάδε:

«Ὀμνύω εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος νὰ προστατεύω τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων νὰ φυλάττω τὸ ΣΥΝΤΑΓΜΑ καὶ τοὺς νόμους τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους καὶ νὰ διατηρῶ καὶ ὑπερασπίζω τὴν Ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους».

Ἄρθρ. 110 τοῦ Συντάγματος

Ἡ τήρησης τοῦ παρόντος Συντάγματος ἀφιεροῦται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Νομίζομεν, ὅτι ὅλως περιττὸν εἶνε νὰ δημοσιεύσωμεν λεπτομερῶς τὰ ὄργια τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως μετὰ τῶν συνομωτῶν της, διότι τοῖς πᾶσι γνωστὰ εἰσίν. Ἄλλως τε δὲ ἡ λεπτομερὶς αὐτῶν ἀφήγησις φρίκην ἐμποιεῖ. Τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι προέβησαν ἀταράχως εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῶν κυριωτέρων νομοθετημάτων, ὧν τινα καὶ ἐπικυρώθησαν. Ἤδη δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται ἢ ἡ ἐπικύρωσις τῶν ὀργίων τούτων, περὶ ἧς οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία. Κάθευδε λοιπόν, δύστηνε ἑλληνικὲ λαέ, καὶ ταχέως θὰ ἴδῃς εἰς ποῖον βάραθρον ἄγεσαι.

— Ἕνεκεν τῶν σημερινῶν ἀνωμάλων περιστάσεων καὶ τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν ἡ 25η Μαρτίου, ἤτις εἶνε ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἕνεκα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας, μετεβλήθη τὴν παρελθ. Τρίτην εἰς ἡμέραν πένθιμον. Διὸ πλῆθος ἐκλεκτοῦ λαοῦ, συναισθανόμενον τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα ἱερὸν καθῆκον, συνῆλθε τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἔνθα ἐτελέσθη ἐν μεγίστῃ ἐπισημότητι μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἱδρυτῶν τοῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν πολιτεύματος. Μετὰ δὲ τὸ τέλος αὐτοῦ, ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ἀρ. Οἰκονόμου, πρῴην ἐφέτης, καταλληλότατον λόγον, πλήρη ζωῆς, ὃν ἐπευφήμησαν ἐπανειλημμένως. Τελειώσαντος δ' αὐτοῦ τὸν λόγον, τὸ συνηγμένον πλῆθος ἐζητωκραύγησε μεγαλοφώνως δεκάκις ὑπὲρ τοῦ ἔθνους.

Ὁ δὲ κ. Φρεαρίτης καθηγητὴς τῆς ἱστορίας τοῦ Ῥωμ. Δικαίου ὡμίλησεν ἐν τῇ Λέσχῃ τῶν Φοιτητῶν τὴν ἑσπέραν τῆς 25ης Μαρτίου λόγον ἄξιον τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας καὶ τῶν ἐνεστωσῶν περιστάσεων. Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ συλλόγῳ Παρνασσῷ ὡμίλησαν οἱ κκ. Φ. Παρασκευαΐδης καὶ Ἀχ. Παράσχος, ὁ μὲν λόγον λαμπρότατον μεζὸν φαντασίας· ὁ δὲ ἀπήγγειλε ποίημα πλῆρες χαρίτων καὶ τοῦ ὀνόματός του ἀντάξιον.

— Ἄξιον περιεργείας εἶνε τὸ ἑξῆς: Τὴν 25ην Μαρτίου καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωσεν ἡ παρέλασις τοῦ στρατοῦ κάτωθεν τῶν ἀνακτόρων, τὸ παριστάμενον καὶ θεώμενον πλῆθος οὐδόλως ἀντεχαιρέτησεν εἰς τοὺς ἄνωθεν ἐπελθόντας χαιρετισμούς. Τοῦτο εἶνε πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι καὶ ὅλως λυπηρόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀρκεῖ ὁ γλυκύφωνος χαιρετισμὸς τῶν φουσανελοφόρων γαλατάδων τῆς Βονίτσης.

— Ἡ πληγὴ τοῦ ἐν τῇ μονομαχίᾳ πληγωθέντος φιλοπάτριδος καὶ φιλελευθέρου κ. Ῥόκου Χοϊδᾶ ὁσημέραι βελτιοῦται. Εἴθε αἱ εὐχαὶ τοῦ πανελληνίου ὑπὲρ τῆς ταχείας θεραπείας αὐτοῦ νὰ εἰσακουσθῶσιν!

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Καλαμῶν, ὅτι ὁ

ΕΓΚΩΜΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ 82 ΖΩΝΤΑΝΑ

Ἦχος τρίτος.

Ὅλα τὰ γαϊδουράκια γκαρίζουν 'ς τὴν αὐλήν σου, ἀβούλευτη Βουλή μου.

Κούτσουρον ἐπὶ ξύλου, ὁ Βούλγαρης κι' ὁ Γρίβας ἀδιάκοπα μαλόνουν.

Πολλοὶ γαϊδάροι φέρουν 'ς τὴν πλάτη γιὰ σαμάρια τὸν Τζουμπελῆ καὶ Γρίβα.

Καὶ 'βγαίνει πᾶς πολίτης κι' ὡς ἄνθη τοὺς προσφέρει αὐγὰ πολλὰ καὶ γιοῦχα.

Νεχρὸ τὸ Σύνταγμά μας τὸ κλαῖνε γιὰ νὰ 'δοῦμε πῶς τάχα τ' ἀγαποῦσαν.

Ἀδιάντροπε Δουζίνα, καββάλισον 'ς τὸ σβέρκο τ' ἄλλα τὰ γαϊδούρια.

Σ' αὐτοὺς ποῦδωταν βρώμη, ἐκλώτσισαν μὲ φούρκα τοῦ Βούλγαρη τὴ γκλάβα.

Σ' αὐτοὺς ποῦδωταν βρώμη, ἔδωταν εἰς τὸ Γρίβα κλωτσαῖς πολλαῖς καὶ μπούφλαις.

Ὦ τῆς μεγάλης τρέλλας καὶ τῆς ξετσιπωσύνης, κουτσουροβουλευτάδων.

Σὰν παλαβὸς μεγάλος, ὁ γερο-Ῥεβελιώτης, ἐγκάριξε δυὼ 'μέραις.

Τὸν Ῥοΐλὸ τὸ ὄρνιο, πουλ' ὁ κουτο-Βασίλης, γιὰ πράσινο χαβιάρι.

Κατὰ Ζωχιὸν καὶ ἄλλους, βρῶμα καὶ δυσωδία τὸ στόμα Κασιμάτη.

Νικουτοπούλου μπούφου, ἐν ὑπουργείᾳ ὄντως, τύφλαις πολλαῖς καὶ μούντζαις.

Πλαπούτας καὶ Ζωγράφος, ἀντάμα καὶ οἱ δύω γκαρίζουν νύκτα 'μέρα.

Ὦ κεφαλὰ Τριγγέτα, μὲ τὴν μπαγαποντιά σου πολὺ τρανὸς ἐγίνης.

Σακάτη σὰ σὲ εἶδε, ὁ Ἄχολός σου Γκίλη, ἔκλαιε σὰν παιδάκι.

Ὦ καλέ μου Γκίλη, ξεκουτιασμένε Γκίλη, πόσαις σοῦ πρέπουν μούντζαις;

Τοὺς πάντας συγκινοῦνε τοῦ Προεδρεί' ἡ κλάψαις, ὅταν τὸ γιουχαΐζουν.

Δασκάλισσαις γιὰ μῦρα μὲ βρώμαις τὸν ῥαντί ουν τὸν Βαλα ό ουλόν μας.

Κουτὸς ἤταν' ὁ Ζάρκος, κουτὸς ἤτανε πάντα καὶ τώρ' ἀποκουτιάσθη,

Ἐφανερώθ' ὡς πλάνος, ὁ νάνος Δεληγιάννης, τῶν ὑπουργῶν ὁ βλάκας.

Μές' 'ς τὴ Βουλὴ ἐφέρθη κ' ἐκεῖ ἐπεταλλώθη ὁ Πεταλλᾶς ὁ χάχας.

Φτυσίματα, σφυρίκτραις οἱ δρόμοι τοῦ Βωιδῆ μας τοῦ Μουτζουρομιχάλη.

Φτύνονται μές' 'ς τοὺς δρόμους, οἱ βουλευταί σου, Γρίβα κολοκυθόσπορέ μου.

Καὶ 'ς Βουλὴ ἀκόμη, φτύνονται καὶ κλωτσοῦνται τ' ἀσέλλωσα γαϊδούρια.

Κακῆς γενιᾶς βλαστάρι, βλάκα μου Καρδαρά μου, ῥουχάλα πῶς ἐδέχθης;

Ὡς μποῦφος ὁ Μπουφίδης, κοτσίλησε 'ς τὰ μοῦτρα τὸν Κουτσοπέταλλόν μας.

Τοῦ Τζουμπελῆ τὴ φέσα ὑμνεῖ ὁ Σινανιώτης μετὰ τοῦ φραγκο-Φλέσσα.

Σιμόπουλος φωνάζει μετὰ Κυριακίδου, δὲν εἶν' μουτζουρωμένοι.

Πατέρα γερ' Ἀβέρωφ, πῶς 'ς τὰ γηράματά σου ἐκαταμασκαρεύθης;

Ἠθέλησα νὰ σώσω τὸ Βούλγαρη καὶ Γρίβα κ' ἔπαθα ὅ,τι βλέπεις.

Θαυμάζ' ὁ Οἰκονόμου τὴν τόσην γαϊδουριάν του, ἧς χάριν ἦν ὅ,τ' εἶνε.

Κρασὶ, ῥακὶ σοῦ δώκαν, ὦ ἀρχιβάκχε Ζέζα, κ' ἐπῆγες μὲ ἐκείνους.

Σ' τὴ φοῦρκα θὰ σὲ στείλουν, σαχλὲ Κυριακίδη, μὲ τῆς μπαγαποντιαῖς σου.

Δυὼ τρεῖς ῥοπαλοφόροι, φρουροῦνε τοὺς σγαρίλιους νὰ μὴ τοὺς γιουχαΐζουν.

Σήκω Τζουμπὲ ἀπάνου, καὶ σκέπασε τὰ μοῦτρα τοῦ μασκαρο-Μπογδάνου.

Σήκω καὶ σύ, βρὲ Γρίβα, καὶ σκιάξε τοὺς πολίτας νὰ μὴ σᾶς μουντζουρώνουν.

Τρέξετε, γαλατάδες, βαρεῖτε τοὺς πολίτας ποῦ μᾶς βαροῦν μὲ σάπια.

Φοβήθηκαν οἱ πάντες, ἅμα τοὺς γαλατάδες εἶδαν ξεσπαθωμένους.

Εἰς ὅσους ἀγαποῦνε τὰ ἔργα σ' ὑπουργεῖο ἄνοιξε τὸ Ταμεῖο.

Ὦ τί μεγάλο χάλη, βρὲ Στάϊκε δαρμένε, πόσα χαστούκια δέχθης;

Ὡσὰν καβοῦρι φεύγει ὁ Νικοκάβουράς μας 'ς τοὺς σφυριγμοὺς, 'ς τὰ γιοῦχα.

Κλαίει καὶ γελάει ὁ Ἐμπειρῖκος, Βοῦλτσε, ποῦ σ' εἶδε μὲ μουντζούραις.

Σφυρίζουν καὶ 'ς τοὺς δρόμους καὶ κάνουνε ῥεζίλη τὸ Πονηρόπουλό μας.

Ἐρτύσανε 'ς τὰ μοῦτρα τὸν Παπαγεωργίου λίαν πρωὶ τρεῖς δούλαις.

Εἰρήνην 'ς τὴ Βουλή σου, 'ς τοὺς Ἕλληνας δουλεία, δώρησε Καμαρίλλα.

Δόξα τῇ Αὐλῇ.

Ὦ Βούλγαρη καὶ Γρίβα, καὶ σὺ Βαλαωρίτη, Τριὰς ἀρχιφονιάδων.

Καὶ νῦν· καὶ τῶν δημίων.

Ἀξίωσόν μας ὅλους νὰ 'δοῦμε 'ς τὴ κρεμάλα γλήγορα καὶ τοὺς τρεῖς σας.

Τότ' ὅλα τὰ γαϊδούρια θ' ἀκοῦτε νὰ γκαρίζουν πρὸς δόξαν σας μεγάλην!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Σᾶς ζητοῦν, ἔλεγε προχθὲς εἰς τὸν ὑπουργὸν τοῦ πολέμου ὁ κλητὴρ τοῦ ὑπουργείου του. — Ποῖος; ἠρώτησεν ἐκεῖνος. — Εἷς δυστυχὴς ἀπόμαχος, ἀπήντησεν ὁ κλητήρ, μὲ μίαν χεῖρα. — Ἂς εἰσέλθῃ πρῶτον ἡ χήρα. — Τοῦ κλητῆρος ἀφεθέντος εἰς γέλωτα, Χάχα! ἀνέκραξεν ὁ Γρίβας, καὶ δὲν ἠξεύρεις ὅτι αἱ γυναῖκες προτιμῶνται πάντοτε;

Ἀ! ἄ! ἔλεγεν ὁ Κωνστ-Αγγελῆς, παρατηρῶν τὸ σουρτοῦκον τοῦ Δήμου τοῦ «Μέλλοντος», δὲν σὲ τὸ ἔκοψαν, ἀδελφὲ, διόλου καλά. Ἰδοὺ, τὸ μέρος τοῦτο τῆς τσέπης πόσον πολὺ σ ο υ φ ρ ό ν ε ι. — Ἔ, φίλε μου, τὸν εἶπεν ὁ Δῆμος, ἂν παρατηρήσῃς καλὰ, θὰ ἴδῃς εἰς ὅλας μου τὰς τσέπας σ ο ύ φ ρ α ς.

εἰς ... τοῦ Π. Σπηλιώτου λαβὼν πρὸ ἡμερῶν ἀπόσπασμα λόγῳ μὲν ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψιν τῶν φυγοδικούντων Ζαφειραίων, ἔργῳ δὲ τοὺς φονεύσῃ, καὶ συναντήσας καθ' ὁδὸν τὸν Δημ. Λιανὸν, συγγενῆ τῶν Ζαφειραίων, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ εἰρημένος Σπηλιώτης, ὡς καὶ ἕνα στρατιώτην, ἴσως τοῦτον ἀκουσίως. Ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη κατάστασις ὀφείλεται πρὸ πάντων εἰς τὴν μεροληπτικὴν τοῦ Νομάρχου Ταταράκη διαγωγήν. Περὶ τῆς ἐλεεινῆς καὶ ἀξιολυπήτου ταύτης καταστάσεώς μας δὲν ἐπικαλούμεθα τὴν ἀρωγὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἀφοῦ αὐτὴ αὕτη εἶνε δημιουργὸς πάσης ἀθεμιτουργίας.

— Ἡ Βουλὴ τῶν 82 στηλιτῶν ἐπεψηφίσατο νομοσχέδιόν τι, δι' οὗ ὁ τοῦ Λαυρίου φόρος ἠλαττώθη ὑπὲρ τῆς ἀναλαβούσης τὴν ἐκκαμίνευσιν τῶν σκωριῶν καὶ ἐκβολάδων ἁρπακτικῆς ἑταιρίας εἰς 10 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ καθαροῦ, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ μεταλλείων νόμον τοῦ 1861· δι' ὃ καὶ ἐχειροκροτήθη ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτῳ σταλέντων εἰς τὰ ἀκροατήρια μεσιτῶν.

— Τὴν 25 Μαρτίου τὰ σπουδαιότερα καὶ περισσότερα πρόσωπα δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν· ταύτην περιέβαλον μόνον αὐλικοὶ, ὑπάλληλοι καὶ στρατιωτικοὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν ὀφειλομένου καθήκοντος. Ὁ λόγος δι' ὃν δὲν παρευρέθησαν οἱ ἐκλεκτότεροι τοῦ ἔθνους εἶνε ἁπλούστατος, διότι ἡ Πατρὶς δὲν τοῖς ἐπιτρέπει νὰ συμπαρακάθηνται μὲ τοὺς προδίδοντας αὐτὴν διεφθαρμένους αὐλικούς.

— Ἡ Βουλὴ τῶν στηλιτῶν ἐκήρυξε χθὲς τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν της. Τοῦτο ἔπραξεν ἡ λεγομένη Κυβέρνησις, κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν τῶν βουλευτῶν της, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ὑποφέρουν τοὺς συριγμοὺς καὶ τὰ γιοῦχα τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευούσης. Ἀλλὰ πιστεύουν οἱ στηλῖται ὅτι θὰ ὑστερηθοῦν τῆς τοιαύτης τιμῆς καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις;

— Ὁ κ. Χρηστίνης ἐκ Τριπόλεως, ὅστις εἶχεν ἀποσταλῆ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Κουμουνδούρου τὸ 1871 εἰς Εὐρώπην πρὸς περαίωσιν τῶν ἐν τῇ Γεωργικῇ Σχολῇ σπουδῶν του ἐπανῆλθε πρό τινων ἡμερῶν ἐνταῦθα, μετὰ τριετῆ ὅλην διαμονήν. Ὁ κ. Χρηστίνης νέος ὑπὸ πολλῶν κεκοσμημένος ἀρετῶν ἀκούσας τακτικῶς καὶ ἐπιμελῶς τὰ ἐν τῇ τοῦ Βελγίου γεωργικῇ σχολῇ ὡς καὶ ἐν Παρισίοις διδασκόμενα μαθήματα παρέχει ἀγαθὰς ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς πασχούσης ἑλλ. γεωργίας.

— Αἱ πράξεις τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως δὲν φαίνονται εὐνοϊκαὶ εἰς ταὺς ἐχθροὺς τῆς νέας τῶν πραγμάτων τάξεως. Ἀναμένεται μεταβολή τις ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν Νομαρχῶν.

— Οἱ Καρολισταὶ ἀναμένουσιν ἔξωθεν ὅπλα καὶ πολεμεφόδια. Εὑρίσκονται κατέχοντες πάσας αὐτῶν τὰς παλαιὰς θέσεις.

Αἱ ἐξ Ἱσπανίας εἰδήσεις εἰσὶ πάντοτε ἀντιφατικαί. Ἓν μόνον εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ πάλη μέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ μετὰ μείζονος ἤ ποτε πείσματος ἐν ταῖς ἀρκτῴαις ἐπαρχίαις.

Ἐγνωρίζομεν ὅτι ἡ βλακία καὶ ἡ μωρία ἔχουν πάντοτε τὰ ὅριά των, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἠπατήθημεν μεγάλως· διότι ἡ ἔμπειρος Ἑλένη τοῦ «Ἄργου» — ἂς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ «Ἄργος» διότι λέγομεν Ἑλένη του, ἀφ' οὗ αὕτη ἐγένετο πλέον τακτικὸς αὐτοῦ συντάκτης καὶ μάλιστα σπουδαῖος! — διὰ τῆς ἀπὸ 21 τρ. μ. διατριβῆς της δημοσιευθείσης ἐν τῇ εἰρημένῃ ἐφημερίδι διαψεύδει ἡμᾶς περὶ τούτου.

Εἶνε λοιπὸν ὅλως ἀνάξιον νὰ γράψωμεν καὶ πάλιν περὶ τῆς ἐμπείρου καὶ ἐξύπνου ταύτης Ἑλένης, διότι πᾶν ὅ,τι γράψομεν εἶνε τιμὴ δι' αὐτὴν, ἀλλὰ διὰ νὰ καταδείξωμεν εἰς τὴν κοινωνίαν ὅτι ὁ παρ' αὐτῆς βαναύσως καὶ κακοήθως ὑβριζόμενος κ. Ἐμ. Βεκερέλλης εἶνε ὅλως ἀθῶος τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ συκοφαντίας, δηλ. ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ συντάκτης τῆς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 93 φύλλον ἡμῶν δημοσιευθείσης διατριβῆς μὲ τὴν ὑπογραφὴν Σοφία, ἀναγκαζόμενα νὰ χαράξωμεν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς.

Ὅθεν διαβεβαιοῦμεν τοὺς πάντας, ὅτι ἡ διατριβὴ, ἥτις φέρει τὴν ὑπογραφὴν Σοφία, συνετάχθη παρ' ἡμῶν αὐτῶν, οὐδενὸς ἄλλου ἐνεχομένου εἰς τὸ ἐλάχιστον· ἂν δὲ ἐσκότισαν τὴν ἔξυπνον Ἑλένην λεπτομέρειαί τινες τῆς διατριβῆς μας, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς σπουδαίας καὶ ἠθικὰς αὐτῆς διατριβὰς καὶ εἰς τὰς πληροφορίας τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου τοῦ προστατευομένου της Π. Α.

Ὁ κ. Βεκερέλλης, ὄχι μόνον διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὅσων ἡμεῖς ἐγράψαμεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπιστολῆς του μᾶς ἀπέτρεψε νὰ γράψωμεν πλέον, λέγων πρὸς ἡμᾶς, ὅτι εἰς ὕβρεις καὶ συκοφαντίας, οἷαι αἱ πρό τινος καιροῦ δημοσιευόμεναι εἰς τὸν «Ἄργον», ἀπαξιοῖ ν' ἀπαντήσῃ, ἀφίνει δὲ αὐτὰς εἰς λογαριασμὸν τῆς διατριβογράφου, ἥτις, φαίνεται, νὰ ἦνε ἀνατεθραμμένη μὲ τὰς τοιούτου εἴδους βωμολοχίας. Τούτου ἕνεκεν, ἀφίνομεν καὶ ἡμεῖς τὰς ῥυπαρογραφείας καὶ βαναυσολογίας τῇ ἐμπείρῳ Ἑλένῃ, καθὸ ἀδιαφιλονείκητον αὐτῆς κτῆμα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τὸ Τυπογραφεῖον καὶ γραφεῖον τοῦ Ἀριστοφάνους, μετεφέρθη εἰς τὴν συνοικίαν «Βορρέως Βρύσιν», πλησίον τοῦ τυπογραφείου τῆς «Παλιγγενεσίας».

— Εἰδοποιοῦμεν τοὺς ἐν Λεβαδείᾳ, Λαμίᾳ, Ὑπάτῃ, Χαλκίδι, Ἀραχώβῃ καὶ Ἀταλάντῃ συνδρομητάς μας, νὰ μὴ πληρώσωσι τὴν συνδρομήν των εἰς ὅν τινα τοῖς παρουσιάσῃ ἀποδείξεις μας, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατεχράσθη ὅσας ἄχρι τοῦδε εἰσέπραξε συνδρομάς· ἀλλὰ ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς.

Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Ἀστυνόμον Λαμίας νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψιν τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ ἀνθρώπου Γ. Γκιουλὲ ἢ Διαμαντοπούλου καὶ κατάσχῃ τὰς εἰς χεῖράς του εὑρισκομένας ἀποδείξεις μας, χρήματα καὶ ῥοῦχα, ἀποπέμπων αὐτὸν συνάμα ἐκεῖθεν, ὅπως οὕτω σώσῃ καὶ τὴν πτωχὴν ἐκείνην, ἣν ὁ ἀλιτήριος ἠμνηστεύθη.

— Ὁ πρῴην ταμίας Ἀμφίσσης καὶ Λεβαδείας, κ. Δ. Γιαννόπουλος, παρακαλεῖται νὰ ἐξοφλήσῃ τάχιστα τὴν ὀφειλήν του.

Πόσον εἶσθε ὡραία σήμερον! ἔλεγεν ὁ τσελεπῆς Καμπούρογ-βοῦς πρός τινα γιαβουκλοῦν· εἶσθε, μὰ τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς σας, εἶσθε μία τρέλλα. — Κρῖμα, τὸν εἶπεν ἐκείνη, κρῖμα νὰ μὴ δύναμαι νὰ κηρυχθῶ ἐδική σας, καὶ διὰ πάντα ὡς τοιαύτη, ἐπειδὴ ἔχετε ἄλλην, ἀνωτέρου μάλιστα βαθμοῦ.

ΣΠΟΥΔΑΙΑΙ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τὴν παρελ. ἑβδομάδα συνέβησαν τέσσαρα σπουδαῖα ναυάγια εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν τῆς Ἐργολαβίας· ἐπνίγησαν αὔτανδροι οἱ χαριέστατοι νέοι Μαργαρίτης, ὁ μαργαρίτης τῶν ποιητῶν, ὁ κόμης Κουτού-βαλης, ὁ γαλανταρὶ Ζαλοκώστας καὶ τὸ ἄνθος τῆς χοίρας Τ. Ἠλιόπουλος.

Ὁ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν ὡς ὑπάλληλος διατελῶν Πλάγιος, ἐπειδὴ ἔχασεν ὅλην τὴν κολοσσιαίαν περιουσίαν του εἰς συναλλαγματικὰς, ἃς εἶχεν ὑπογράψει ὡς ἐγγυητὴς, ζητεῖ δάνειον καὶ ὑποθηκεύει τοὺς μισθούς του ὅλου τοῦ τ. ἔτους· βάλλει δὲ καὶ ὡς ἐγγυηνὴν τὸν Νικουτόπουλον. Ὁ θέλων νὰ κάμῃ τοιοῦτον δάνειον, διευθυνθήτω εἰς τὸν τοκογλύφον Διάγγελην διὰ τὰ περαιτέρω.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΝΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΕΙΑΙ.

Μ' ἐπαλάβωσε τρομερὸς ὀδοντόπονος. Τί λοιπὸν νὰ κάμω διὰ νὰ θεραπευθῶ; — Δυστυχῆ! σὲ βλέπω ὅπου ὑποφέρεις καὶ σὺ, ἀλλ' ὄχι ὅμως ὅπως ἡμεῖς οἱ ὑπουργοὶ ἀπὸ τὸν κεφαλόπονον τῆς ἀπαρτίας, ὃν οὔτε ἡ ἐδική σου παρουσία, οὔτε ἡ παράνομος ὁρκομωσία, οὔτε ἡ διὰ πρωτοφανοῦς καὶ πρωτακούστου τρόπου εἰσέλευσις εἰς τὴν Βουλὴν τῶν διὰ τῆς βίας καὶ τῆς λόγχης ἐκλεχθέντων βουλευτῶν Κορινθίας κλπ. δὲν ἠδυνήθη νὰ θεραπεύσῃ. Ὁ ἐδικός σου λοιπὸν ὀδοντόπονος θεραπεύεται εὐκόλως, πιστέ μου Μπόγδανε· ὁ ἐδικός μας ὅμως κεφαλόπονος εἶνε ἀδύνατον νὰ θεραπευθῇ, ἐκτὸς ἂν κοπῇ ἡ κεφαλή μας, ὅπερ, ὃ μὴ γένοιτο, θὰ γείνῃ ἐπὶ τέλους. Λάβε τέλος πάντων δύω μέρη στυπτηρίας εἰς κόνιν καὶ ἀνάμιξον αὐτὰ μὲ ἑπτὰ μέρη νιτρικοῦ αἰθέρος· ἐκ τοῦ μίγματος αὐτοῦ ἔμπλησον τὴν ὀπὴν τοῦ ὀδόντος· ἐπανελάμβανε δὲ τοῦτο ἑκάστοτε πρὸς ἀποπομπὴν τοῦ πόνου, καὶ οὕτως ἐν βραχεῖ διαστήματι θέλει καὶ ὁ ὀδοντόπονος θεραπευθῇ καὶ ἡ περαιτέρω σῆψις τοῦ ὀδόντος ἐμποδισθῇ. Οὕτω λοιπὸν οἱ ὀδόντες σου θὰ γείνουν σιδηρένιοι καὶ θὰ καταροκανίζῃς καὶ καταβροχθίζῃς εὐκόλως πᾶν ὅ,τι λάχει, ὡς ἐγὼ τὰ δημόσια καὶ ἐκκλησιαστικὰ οἰκόπεδα καὶ τὰς μεταλλικὰς προσφορὰς τοῦ Συγγροῦ. Δὲν θὰ ὠφεληθῇς δὲ ἐκ τῆς συνταγῆς μου ταύτης, ἂν ὁ ὀδοντόπονος προέρχεται ἐκ ῥευματισμοῦ. — Σὲ εὐχαριστῶ, κὺρ Βασίλη, διὰ τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωσες κομπογιαννίτικην συμβουλὴν, ἣν θὰ ἐκτελέσω πάραυτα κατὰ γράμμα. — Εἴθε πάντες οἱ ζητοῦντες τὴν ἰατρικὴν συμβουλήν μου νὰ ὁμοίαζον σέ. Τότε ἀληθῶς δὲν θὰ ἔπασχεν ἡ Πατρὶς τόσον ὀλίγον.